

Aflevering 49

De jaren '90 (1)

In de tweede helft van de jaren negentig van de vorige eeuw was er rust, reinheid en regelmaat op het Maaslandcollege. Tenminste: relatieve rust. Er stonden onderwijshervormingen in de steigers, alleen waren die nog niet bij de scholen bekend. En het Tweetalig vwo werd in die periode geïntroduceerd.

In die tijd kwam Geert Piek op het Maaslandcollege. Een rustige, intelligente en serieuze leerling. Samen met zijn mede-leerlingen zorgde hij voor een mooie periode op school, niet alleen voor zichzelf maar ook voor het personeel.

Tegenwoordig is Geert chef van de redacties Oss & omgeving en Uden-Veghel & omgeving van het Brabants Dagblad. Geert is gehuwd met Elke van Herpen (ook oud leerling van onze school).

Geert Arts

Gewoon maar toch bijzonder

Wie vwo deed aan het Maaslandcollege van 1995 tot 2001, voelde zich opgejaagd. Want de zogeheten tweede fase kwam eraan. En haalde je je eindexamen niet, dan moest je de resterende vakken elders halen om toch nog je papiertje te krijgen. Iedereen dacht: dan zal er wel een oogje worden dichtgeknepen, maar niks daarvan. Uit mijn hoofd: 6 van de 66 eindexamenkandidaten haalden het niet, en slechts

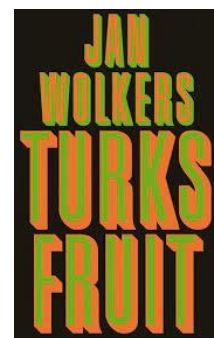
eentje in de herkansing. In coronatijd waren extra herkansingen aan de orde van de dag, maar toen... Nee hoor, van matsen was echt geen sprake!

Dat was nogal een afknapper voor vijf generatiegenoten, zoals dat ongetwijfeld ook gold voor de havisten een jaar eerder. Zij hadden opmerkelijk genoeg 6 vwo als vangnet. In 2000-2001 kregen we Nederlands met onze stamklas plus wat verdwaalde havo-klanten die een jaar eerder niet gematst werden. Gezakt is, was en blijft gezakt.

De tweede fase was een vaag begrip, waarvan niemand echt idee had wat het was. Zoals ook het tweetalig onderwijs nooit concreet werd, omdat pas in 1996 daarmee gestart werd. Wij leefden in het hier en nu, mochten zeven vakken kiezen en dat was het (havo zes, mavo vijf). Nou ja, niet helemaal. De voorwaarden: Nederlands, één buitenlandse taal - ja, Engels mocht je skippen! - en minimaal wiskunde A of wiskunde B. De term pretpakket is vermoedelijk uit het collectieve geheugen van de generaties onder ons verdwenen, maar bij ons valt die tot op de dag van vandaag.

Sommigen zeggen: een pretpakket was een alfa-pakket. Net of de talen ondergeschikt waren aan de exactere vakken. Het standaard-verweer van de alfa-mensen: alle vakken worden op een bepaald niveau gegeven, maar de beta-vakken liggen minder mensen. Zelf was ik er ook zo eentje, al kon en kan ik me daar niet echt druk om maken. Wat in elk geval buiten kijf staat: het vwo-diploma kreeg je ook met een alfa-pakket bepaald niet cadeau. Mijn pakket: Nederlands, Frans, Engels, Duits, wiskunde A, economie 2 en geschiedenis.

Alleen die talen stonden al gelijk aan het lezen van circa 55 boeken lezen, uittreksels maken, enzovoort. Voor Nederlands 23 hoogwaardig literaire verhalen lezen, maar ook 12 Engelse, 11 Duitse en 10 Franse boeken - pin me niet vast op eentje meer of minder. Sommige boeken las je klassikaal, werd het voorgelezen door je leraar en vervolgens voorzien van context, maar bij Turks Fruit werd daar een beetje preuts van afgeweken, ook al was dit een verplicht boek op je lijst.

Zou dat nu ook nog zo gebeuren? Wellicht zaten wij net in een periode dat langzaam maar zeker seks steeds meer onderdeel uit gaan maken van je opleiding. De fijne kneepjes van geslachtsgemeenschap leren tijdens biologie, dat zat waarschijnlijk al langere tijd in de lesstof (en dan maar hopen dat je niet de beurt kreeg voor een overhoring vooraan in de klas), maar voor het vak verzorging gold dat niet. Ik denk dat wij een van de eerste lichtingen waren met dat vak. Wat bijbleef is de voorlichting over veilig vrijen: de opdracht om een condoom over een banaan te schuiven, was net zo hilarisch als dat die goed

was, zeg je nu met terugwerkende kracht. Zou dat nog altijd gebeuren?

Maar hoe je het ook wendt of keert, streetwise worden tijdens een les van een veel oudere leraar, echt cool is dat niet. Dat doe je in informelere settings, zoals de T-Tuin voor de alto's (daarover later meer) of het snoepwinkeltje. Dat was vaste kost voor ons, met voor de één een saucijzenbroodje en de ander twee worstenbroodjes met curry, het liefst opgegeten tijdens een potje tafelvoetbal. En er werd gerookt, onvoorstelbaar als je nu terugblikt. Het assortiment was nog niet zo breed; energiedrankjes en de frikandelbroodjes hadden hun intrede nog niet gedaan. Toch niet de meest bedorven generatie dus.

Een generatie waarbij, zoals bij elke generatie, iedereen zich naarmate de jaren vorderen een bepaalde kant op ontwikkelt/zich een identiteit aanmeet en vrienden (in mijn geval voor het leven) vindt en 'bindt'. De vormende jaren, zo zou ik het willen stellen. Je durft meer en laat je de les niet meer lezen. Leven en laten leven ook. Het viel bij ons mooi samen met de start van een nieuw millennium.

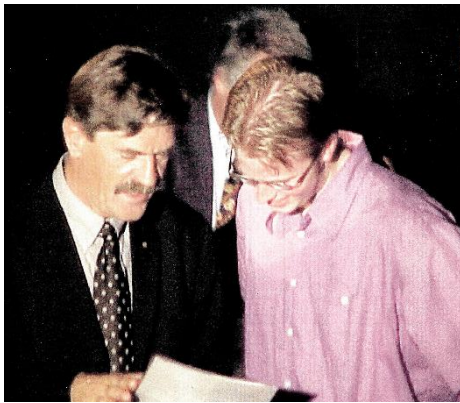
Dat was in de beginjaren wel anders. Allereerst: de korte broek was not done. Tenzij je het pispaaftje van de klas wilde worden natuurlijk. Want dat werd je geheid als je

die aantrok. Dus, al was het nog zo heet, je deed het niet in de eerste drie, vier jaargangen. Die eerste jaren, het was het tijdperk van de gabbers. De norm was het niet, dat zou overdreven zijn, maar een kale kop gecombineerd met een Cavello of Australian (trainingspakken), dan was je eigenlijk per definitie wel dé man of vrouw. Gelukkig zag je bij de ouderejaars al de alto's, de vrije geesten die zich nergens iets van aantrokken en soms wel erg extreem gekleed waren. Een flard van een herinnering: bakkebaarden laten groeien, een andere kleur broek dan het blauwe van een spijkerbroek, en uitgemaakt worden voor alto of Elvis. Nu vooral een leuke anekdote, toen bijnamen die je liefst zo snel mogelijk van je af wilde schudden.

En dan is het belangrijkste aspect nog niet genoemd: de leraren. We zaten in een tijdsvak waarin er een wisseling van de wacht was. Veel oudere leraren die de laatste jaren voor hun pensioen nog passie voor hun vak hadden en de verantwoordelijkheid van de leerling het grootste goed vonden. Oftewel, niet boos worden als iemand zijn huiswerk niet heeft gemaakt, maar zijn of haar teleurstelling tonen. Voor mij in elk geval de juiste tactiek. Ze werden afgelost door de jonkies, die logischerwijs in het begin nog echt moesten zoeken en ongetwijfeld nu de routiniërs zijn die zich niet gek laten maken. En wellicht over een tijdje de leraren zijn van je kinderen.

Want hoewel velen over de wereld uitgezworven zijn, zijn de meeste generatiegenoten in de regio gebleven. En dan deel je herinneringen: die van een grote school die toch altijd klein voelde, ondanks de noodlokalen die aan de overkant gebruikt werden. Het massale, het grote, het kwam eraan, omdat we elke jaar populairder werden door de open dagen - de colatest bij

economie vergaarde eeuwige roem - maar het bleef gevoelsmatig op afstand. Zoals ook die tweede fase op afstand bleef. En we daarmee toch stiekem best een bijzondere generatie werden.

Geert Piek, vwo-leerling 1995-2001

Geert Piek

Schaepmanlaan 53
5344 BB OSS
(0412) 632750

Geboortedatum: 18-10-1982
Klas in 2000-2001: vw6a

Vakkenpakket: ne fa du en gs wa et

Mijn ervaringen op het Maaslandcollege:

In een lange periode ben ik getransformeerd van een brugpieper tot een eindexamenkandidaat en in die tussentijd zijn er heel veel leuke dingen gebeurd, bijv.: werken aan het Parijsboekje met Gerard, de buitenlandse reis naar Parijs, 3 dagen Valkenburg, de filmmarathon in de vijfde, waarin we de hele nacht films hebben gekeken en geslapen, met een groep naar de Efteling. Voor de rest wil ik nog de personen bedanken, die mij als eerste vertrouwen en steun gaven wanneer ik dat nodig had: Tim, Marinus, Ralph, Danny, Eileen, Paul en Arjen.

Vervolgopleiding, werk, toekomstverwachtingen:

Oss, juni 2014. Na een week werken op de redactie van het Brabants Dagblad met een interview met minister van economische zaken Danny Hartogs, ga ik nog vlug even verse melk halen bij boer Arjen. Daarna haal ik bij bloemist Van Tilburg snel even bloemen, die ik zal geven aan Sander Rossen, die mijn boekhouding altijd keurig verzorgt. Na deze zakelijke afspraak brengt mijn chauffeur Marinus mij weg naar Wassenaar, waar ik nog wekelijks filosoofeer over de leuke Maaslandperiode met Ralph, Tim en Paul.

